

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB15 : 1850

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB15 : 1850", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Anne Mette Hansen; Johnny Kondrup, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2007 , s. 203.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb15-txt-shoot-n127.pdf> (tilgået 17. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

NB15:127

#

Goethe fremstiller altid sine qvindelige Figurer blot i Belysning af mandlig Egoisme. Tag Clärchen! En Mand som Egmont, der staaer saaledes paa Scenen, endog i Livsfare – at han saa kan være ganske sikker paa hos Clärchen med intet, intet Ord eller Mine at blive mindet om alt Dette, hvilket hun jo er vidende om og uendelig interesseret i, at hun i den Grad kan elske blot Msk: ja, denne lille ubetydelige Pige hun er just qvindelig stor, en ualmindelig Pige, i en ganske anden Forstand end den piankedede, i hvilken der tales om en ualmindelig (lidt dannet o: s: v:) Pige, en Figur som jeg er aldeles enig med Goethe i at anslaae meget lavt. Tag Margrethe! At bevare denne qvindelige Ubetydelighed ligeoverfor en saa marqueret Individualitet som Faust: ja det er qvindelig Storhed. Men Goethe var i den Grad Egoist, at han egl ikke engang havde Redelighed nok til at have sympathetisk Øie for ret at vurdere Det, der ødsledes paa ham. Selv Diminutivet »Clärchen« er i een Forstand en Ubillighed, naar der ikke siges mere; thi hendes Ubetydelighed er just Storhed, om det end er aldeles rigtigt, at Egmont kalder hende »Clärchen«; men maaskee kunde dette være fremhævet, at det var ene Egmont, der kaldte hende saa.